

Fáj a csend. Húsomba mar az éj.
A parazita fény némán csillan
kallódó ékköveim vak tükrén,
s leszegett fejjel tovasuhan
fagyos lelkem rianó jegén.

A pagonyon átsuhan a szél.
Elcsúszik a térdeplő kövek
felöklendezett hányadékán,
majd feláll, s lopakodva követ
az őrült rémek éjszakáján.

Fáj a csend. Harapja vén testem,
és apróra rágott húst köpköd
a kéjelgő kín rút arcára.
A folyó fölött remeg a köd,
és rápihen a parti fákra.

Az eget nézem. Sötét lovam
vágat a gőzölgő Tejúton,
hátára pattan a sarki fény,
kezében számtalan lampion.
Varázslatos égi tünemény!

Fáj a csend. Kinyitom még szemem.
Ez itt nem az örök némaság,
csak egy álmatlan éj vigyora,
egy kietlen lelki pusztaság
idétlen, kacagó fintora.

Betöri ablakom a hajnal.
Csillagokon csüngő díszeim
pazar fénye szemembe csillan,
s felvillanyozza értékeim.
A csend már nem fáj, új reggel van.

Érd. 2014. 02. 22.